

Az Alkotmánybíróság döntésének tájékoztató jelleggel közzétett, nem hivatalos szövege.
A hivatalos közzétételre az Alkotmánybíróság Határozatai című hivatalos lapban kerül sor.

IV/2578/2025.

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az Alkotmánybíróság a Kúria Pfv.VI.21.184/2024/8. számú ítélete alaptörvényellenességének a megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

Indokolás

- [1] 1. Az indítványozó jogi képviselője (dr. Ravasz László ügyvéd) útján az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. § (1) bekezdése alapján alkotmányjogi panaszt nyújtott be az Alkotmánybírósághoz, amelyben kérte a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Pfv.VI.21.184/2024/8. számú ítélete alaptörvény-ellenességének a megállapítását és megsemmisítését, mert az – álláspontja szerint – sérti az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésében, a XXVIII. cikk (1) bekezdésében és 28. cikkében foglalt alapjogait.
- [2] 1.1. Az alkotmányjogi panasz benyújtására okot adó bírósági döntés meghozatala során megállapított tények, valamint az alkotmányjogi panaszban az indítványozó által előadottak alapján az ügy megítélése és az alkotmányjogi panasz elbírálása szempontjából releváns tényállás az alábbiak szerint foglalható össze.
- [3] Az indítványozó mint adós és zálogkötelezett (az alkotmányjogi panasz benyújtására okot adó per felperese) és a hitelező pénzintézet 2007 decemberében önálló zálogjoggal és készfizető kezességvállalással biztosított deviza alapú kölcsönszerződést kötöttek, amelyet közokiratba is foglaltak. A hitelező jogutódja a kölcsön- és zálogszerződést 2012 februárjában azonnali hatállyal felmondta arra való hivatkozással, hogy az indítványozó fizetési kötelezettségeinek többszöri felszólítás ellenére nem tett eleget és felhívta, hogy a kölcsönszerződésből eredő hitelkeret tartozását fizesse meg. Az erre adott határidő eredménytelenül telt el, az indítványozó nem rendezte a tartozását. A hitelező jogutódja a kölcsönszerződésből eredő követelését engedményezte a per alperesére, akinek kérelmére a közjegyző végrehajtási záradékot bocsátott ki, amely alapján az alperes végrehajtási eljárást indított az indítványozó ellen. A végrehajtási eljárás keretében 2021 februárjában az

indítványozó tulajdonában álló, zálogjoggal terhelt ingatlant elárverezték, az így befolyt összeget a végrehajtó – saját költségeinek a levonása után – 2022. január 6-án átutalta a végrehajtást kérő alperes részére.

- [4] Még a végrehajtási eljárás során az indítványozó 2021 decemberében a vonatkozó törvény alapján a végrehajtási eljárás befejezését eredményező cselekmények elvégzését kezdeményezte a végrehajtónál arra való hivatkozással, hogy a végrehajtás tárgyát képező követelés elévült. A végrehajtó 2022. január 5-én arról értesítette az indítványozót, hogy az alperes végrehajtóhoz intézett nyilatkozatában nem járult hozzá a végrehajtás megszüntetéséhez. Az indítványozó ezt követően 2022. január 13-án keresetlevelet terjesztett elő a végrehajtás megszüntetése iránt. A Monori Járásbíróság 2022. április 20-án kelt és jogerőre emelkedett ítéletével a végrehajtást megszüntette. Döntésének indokolásában megállapította, hogy a követelés és a végrehajtási jog 2017. március 14-én elévült.
- [5] Az indítványozó keresetében az elárverezett ingatlanáért befolyt összeggel azonos mértékű összeg megfizetésére kérte kötelezni az alperest hivatkozva arra, hogy az elévült követelés bírósági úton nem érvényesíthető és a végrehajtási eljárásban történő igényérvényesítés bírósági útnak minősül. A végrehajtás során behajtott összeg megfizetése az ő részéről nem minősül önkéntes teljesítésnek, ezért az visszakövetelhető a vonatkozó törvényi rendelkezés értelmében. Az alperes részére az árverésből befolyt összeg rá eső része törvényellenesen lett kifizetve, ezért a részére átutalt összeggel és a végrehajtási költséggel is az alperes jogalap nélkül gazdagodott.
- [6] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Indokolásának lényege szerint – jogi álláspontja alapján – abból a vonatkozó törvényi szabályból, miszerint a bírósági úton nem érvényesíthető követelés önkéntes teljesítése esetén nem lehet azt visszakövetelni, nem következik, hogy ezen jogszabályhely önálló jogcímet keletkeztet a bírósági úton nem érvényesíthető követelés nem önkéntes teljesítése esetén a visszakövetelésre. A szóban forgó jogszabályi rendelkezésből csupán az vezethető le, hogy nem kizárt a bírósági úton nem érvényesíthető követelés visszakövetelése, ha nem önkéntesen történt a teljesítés, de a nem önkéntesen teljesített pénzüsszeg visszakövetelésére csak érvényes jogcím fennállása esetén van lehetőség, jelen ügyben pedig hiányzik a pénz visszakövetelésének a jogcíme. Hangsúlyozta továbbá ítéletének indokolásában a bíróság azt is, hogy a követelés elévülése önmagában nem eredményezi a követelés megszűnését, csupán a bírósági úton való érvényesítésének a lehetőségét szünteti meg. Ez alapján pedig az elévült követelés behajtása nem jelenti automatikusan az alperes részére történt kifizetés jogszerűtlenségét. A bíróság álláspontja szerint a végrehajtást megszüntető ítélet pedig nem teszi a már foganatosított eljárási cselekményeket visszamenőlegesen hatálytalanná, a követelés elévülésének az indítványozó részéről történő bejelentése pedig nem gátolta a végrehajtás folytatását, így a végrehajtó nem vehette figyelembe

az indítványozó végrehajtási jog elévülésére alapított igényét azt megelőzően, hogy azt az indítványozó a végrehajtás megszüntetése iránti perben érvényesítette.

- [7] Az indítványozó fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a fő követelés tekintetében megváltoztatta, és kötelezte az alperest, hogy az indítványozó részére fizesse vissza a részére átutalt pénzösszegnek a végrehajtási költséggel csökkentett részét. Álláspontja szerint az a jogszabályi rendelkezés, amely szerint az önkéntes teljesítést nem lehet visszakövetelni, implicite magában foglalja ennek a pandanját, azaz a nem önkéntes teljesítés visszakövetelhető. Az ügyben alkalmazandó jogi norma a bíróság nézete szerint az indítványozó számára önálló – a jogalap nélküli gazdagodástól független vagy más jogcím felhívását szükségtelenné tevő – igényérvényesítési jogot biztosított arra az esetre, ha a teljesítés nem volt önkéntes. A bíróság véleménye szerint a perbeli esetben az indítványozó az elévülési kifogását korábban (2022. december 7.) jelentette be, mint ahogyan az árverési vételár kifizetése az alperes részére megtörtént (2022. január 6.), ezért az indítványozó a nem önkéntes teljesítését visszakövetelhetette.
- [8] Az alperes felülvizsgálati-, illetve az indítványozó csatlakozó felülvizsgálati kérelme alapján eljáró Kúria a jogerős ítélet felülvizsgálati kérelemmel támadott részét hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróság ítéletének a keresetet elutasító rendelkezését helybenhagyta. A Kúria – helyenként tudományos igényességgel és alaposággal alátámasztott – ítélete több mint négy oldalnyi terjedelemben reagál a felek üggyel kapcsolatos felvetéseire és fejt ki a saját álláspontját ezekben a vitás kérdésekben.
- [9] Az ítélet indokolása elsőként az ügyben alkalmazandó jogi normák rendelkezéseit ismerteti és elemzi a bírósági úton nem érvényesíthető követelésekre nézve. Ezek egyik fajtája az indokolás szerint az ún. természetes obligációk csoportja, amelyek – egyebek mellett egyik – közös sajátossága, hogy kikényszerítésüket a törvény nem biztosítja. A másik esetben a jogalkotó a jogviszonyok lezárásához, a forgalom biztonságához társuló jogbiztonság követelményéhez kötődő érdek miatt az idő múlásához köti a bírói úton való kikényszeríthetőség megszűnését. A természetes obligációkkal szemben – állapítja meg a Kúria – azonban az utóbbi követelés-fajta elévüléséhez lényegesen eltérő jogkövetkezmények társulnak, így számos joghatást maga a törvény is elismer. Az indokolás ismertetése szerint ilyen – a már elévült követeléshez – kapcsolódó törvényi joghatás annak beszámíthatósága, a kézizálogból való kielégítés lehetősége és az a körülmény, hogy ennek a követelésnek az elévülését nem lehet hivatalból – ideértve a végrehajtási eljárást is – figyelembe venni, csak a másik fél hivatkozása alapján. Az ilyen végrehajtási kifogás hiányában az elévült követelésre nézve is születhet marasztaló ítélet, illetve lefolytatható a végrehajtási eljárás a Kúria véleménye szerint.
- [10] A Kúria határozott jogi álláspontja szerint a felperesi hivatkozással szemben abból, hogy a jogszabály az önkéntes teljesítés visszakövetelését kizárja, mindössze annyit

következik, hogy a nem önkéntes teljesítés visszakövetelését nem zárja ki. A visszaköveteléshez azonban, hangsúlyozza a Kúria,– megerősítve ezzel az elsőfokú bíróság erre vonatkozó megállapítását – kell egy, a visszakövetelést megalapozó jogcím. Fentiek alapján – zárja le ebben a körben a Kúria az érvelését – az a következtetés biztosan nem vonható le, hogy – amennyiben egy követelés teljesítése nem vált jogalap nélkülivé a kötelem megszűnésének hiányában – akkor az adóstól végrehajtási eljárás keretében behajtott követelés visszakövetelhetővé válik. Ezzel azonos tartalmú rendelkezést tartalmaz egyébként a vonatkozó jogszabályi rendelkezés is akkor, amikor kimondja, hogy mind az önkéntes teljesítés, mind – az elévülésre történő hivatkozás hiányában, vagy az ilyen hivatkozás esetén azt megelőzően – a bírósági úton végrehajtott követelés esetén kizárt az egyébként már elévült követelés visszakövetelése.

- [11] A Kúria megítélése szerint már a fent írtak is megalapozzák annak megállapítását, hogy az indítványozó igényérvényesítése nem volt alapos, de álláspontja alátámasztásaként további érveket sorakoztat fel ítéleti indoklásában. Ennek során hosszasan ismerteti és elemzi két, – a vonatkozó jogszabályban is definiált – jogintézményt: az ún. „érvényesített jog” és az „annak alapjául szolgáló jogalap” fogalmait. Az elemzés eredményeként a Kúria megállapítja, hogy „jelen ügyben az érvényesíteni kívánt jogot a felperes az elévült követelés visszakövetelésében jelölte meg, annak jogalapjaként pedig a jogalap nélküli gazdagodást. A fentebb kifejtettek szerint viszont a fennállt, de időközben elévült követelés teljesítése nem válik jogalap nélkülivé, ezért ez a jogalap-megjelölés nem lehet marasztaló határozat alapja. Az elévült követelés teljesítése esetén a jogalap nélküli gazdagodás régi Ptk. 361. § (1) bekezdésének feltételei az eljáró bíróságok helytálló, egyező jogi álláspontja szerint nem állnak fenn, így arra elévült követelés visszakövetelése iránti igény nem alapítható.”
- [12] A Kúria nézete szerint az indítványozó által meghivatkozott törvényi rendelkezés nem teremt önálló jogalapot, nem tekinthető egyértelmű jogalap meghatározásnak, de ezt a vonatkozó eljárási szabályok is kizárják. Így a normaszöveghez fűzött indokolás szerint a jogalapot maghatározó jogállításnak határozottnak kell lennie, abból az érvényesített jognak egyértelműen beazonosíthatóan kell következnie. Ehhez képest a „visszakövetelés” *terminus technicus* nem bír egyértelmű jelentéstartalommal, az anyagi jogi szabályok számos jogi helyzetben használják, így az – a Kúria következtetése szerint – „nem tesz eleget a jogállítást határozottsága iránti követelménynek, mert az egyediség szintjén nem teszi a jogot olyan mértékben beazonosíthatóvá, amely az összes többitől való megkülönböztetést lehetővé teszi”. Ez alapján pedig ez a jogállítást jogalapként nem vehető figyelembe, illetve erre érdemi döntés nem alapítható – állapította meg az indokolásban a Kúria.
- [13] A Kúria végezetül rámutatott még arra a tényre is, hogy az indítványozó csak hónapokkal az árverés lefolytatása után hivatkozott első ízben arra, hogy a

végrehajtás alapjául szolgáló követelés elévült, tehát a befolyt árverési vételár kifizetésére a szabályok betartásával került sor. A Kúria leszögezte, hogy az utóbb, a végrehajtás megszüntetése iránti perben hozott jogerős ítélet csak a meghozatalát követően válthatott ki joghatást, azaz az addig jogszerűen teljesített végrehajtási cselekményeket utólag nem tette jogszerűtlenné, vagy jogalap nélkülivé.

- [14] 1.2. Az indítványozó ezt követően nyújtotta be alkotmányjogi panaszát az Alkotmánybírósághoz. A Főtitkár hiánypótlásra irányuló felhívásában – egyebek mellett – jelezte az indítványozónak, hogy a beadvány nem tartalmazza az Alaptörvényben biztosított jogai sérelmének a lényegét, valamint megfelelő részletességű, alapjogi érveléssel is ellátott indokolást arra nézve, hogy a sérelmezett bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény indítványozó által megjelölt rendelkezésével. Az ezt követően kiegészített, a támadott ítéletre nézve pontosított – a panaszos saját minősítése szerint – „a jogalap nélküli gazdagodás iránti perben” előterjesztett alkotmányjogi panasz bevezető része szerint az általa támadott kúriai ítélet „az alábbiak miatt jogszabályértő”. Az indítványozó ezt követően részletesen ismerteti az ügy pertörténetét, jogsérelme érveléseként lényegében megismétli a keresetlevelében, a fellebbezésében és a csatlakozó felülvizsgálati kérelmében már előadott és a bíróságok által már értékelt és minősített okfejtéseit, kiegészítve ezt a másodfokon eljáró Törvényszék – számára kedvező döntésre vezető – ítéleti indokolásában foglaltakkal. Ennek megfelelően az indítványozó négy – a támadott ítélet szempontjából meghatározó jelentőségű – kérdésben állítja, hogy a kúriai döntés „a jogalkotó feltehető akaratától eltérően *contra legem* értelmezte” a vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket. Ennek alátámasztásaként az indítványozó megállapítja, hogy a szóban forgó szabályok „teljesen egyértelműek, azok semmilyen egyéb jogértelmezést nem igényelnek”. Ez a jogalkalmazás pedig az Alaptörvény 28. cikkét és a XXVIII. cikk (1) bekezdését sérti a nem önkéntes teljesítés visszakövetelhetősége, a végrehajtó kifizetést elrendelő intézkedésének megítélése, alperesnek a kifizetés tekintetében tévesen tulajdonított megszerzési jogcím és a „teljesen érvénytelen kölcsönszerződés érvényessé nyilvánítása” ítélezési tárgyköreiben. Az indítványozó az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdése szerinti tulajdonhoz való joga sérelmeként előadja, hogy a támadott ítélet megfosztotta őt lakhatási jogától és attól, hogy gyerekei jövőjét megfelelő környezetben tudja biztosítani, „mivel pont a lakhatóságot biztosító vagyონrész került jogellenesen elvonásra”. Érvelése eszerint a tulajdona is „[n]yilvánvalóan Alaptörvény ellenesen került a végrehajtási eljárás során elvonásra”. Az indítványozó alkotmányjogi panaszát a teljesen érvénytelen szerződések jogkövetkezményeivel illetve annak levonására irányuló igény elévülésének kezdő időpontjával kapcsolatos álláspontját ismerteti a vonatkozó magyar jogi szabályozás, a hazai bírósági joggyakorlat és az Európai Unió Bírósága ítéleteinek bemutatásával és elemzésével. Végezetül az indítványozó

alkotmányjogi panaszában kételyét fejezte ki az ügyében eljáró bíróságok szakjogági felkészültségét, illetve pártatlanságát illetően is.

- [15] 2. Az Alkotmánybíróságnak az Abtv. 56. §-a alapján mindenekelőtt azt kellett megvizsgálnia, hogy az alkotmányjogi panasz a befogadhatóság törvényi feltételeinek eleget tesz-e.
- [16] 2.1. Az indítványozó az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerinti hatvan napos határidőn belül nyújtotta be alkotmányjogi panaszát. A további rendes jogorvoslattal már nem támadható kúriai ítélet az eljárást befejező, érdemi döntésnek minősül, így alkotmányjogi panasszal támadható. Az indítványozó érintettsége – mint a támadott ítélettel lezárt bírósági eljárás felperesének – fennáll.
- [17] 2.2. Az Abtv. 27. § (1) bekezdés *a)* pontja szerint alkotmányjogi panaszt csak az indítványozónak az Alaptörvényben biztosított joga sérelmének a valószínűsítésére lehet alapozni. Az indítványozó ugyanakkor az Alaptörvény 28. cikkét is, mint alapjogát tartalmazó, általa megsértettnek vélt rendelkezéseit is megjelölte, azonban a szóban forgó alaptörvényi rendelkezés nem az indítványozó valamely konkrét alapjogát szabályozza, hanem a bíróságok jogalkalmazása során követendő jogértelmezésére vonatkozik. Fentiek alapján alkotmányjogi panasz az Alaptörvény ezen rendelkezésének sérelmére alapozottan – tekintettel az Abtv. 27. § (1) bekezdés *a)* pontjában írt feltétel meglétének a hiányára – nem terjeszthető elő.
- [18] 2.3. Az Alkotmánybíróság eljárása során megállapította azt is, hogy az alkotmányjogi panasz megfogalmazott kérelem a határozottság Abtv. 52. § (1b) bekezdésében felsorolt követelményeknek csak részben tesz eleget a 2.4. pontban írtak szerint. A panaszbeadvány mindazonáltal tartalmazza *a)* azt a törvényi rendelkezést, amely megállapítja az Alkotmánybíróság hatáskörét az indítvány elbírálására továbbá azt is, amely a panaszos indítványozói jogosultságát megalapozza [Abtv. 27. §]; *b)* az eljárás kezdeményezésének indokait (a bíróságok eljárása és döntései alapvető jogai sérelmét okozták); *c)* az Alkotmánybíróság által vizsgálandó bírósági döntéseket; *d)* az Alaptörvény indítványozó által megsérteni vélt rendelkezését; *e)* a XXVIII. cikk (1) bekezdése tekintetében a bíróságok eljárása, ezen belül döntéseik indokolása tekintetében érvelést arra nézve, hogy a sérelmezett bírói döntés az indítványozó álláspontja szerint miért ellentétes az Alaptörvény általa megjelölt rendelkezéseivel; *f)* kifejezett kérelmet arra nézve, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg az általa támadott bírói döntés alaptörvény-ellenességét és semmisítse azt meg.
- [19] 2.4. Az Abtv. 52. § (1b) bekezdés *e)* pontja értelmében a kérelem akkor határozott, ha egyértelmű indokolást tartalmaz arra nézve, hogy a sérelmezett bírói döntés miért és mennyiben ellentétes az Alaptörvénynek az indítványban megjelölt rendelkezéseivel.

- [20] Az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszban megfogalmazott kérelem fenti elvárásoknak való megfelelése körében megállapította, hogy az indítványozó alkotmányjogilag értékelhető, illetve megfelelően megalapozott, alátámasztott érveléssel nem fejtette ki, hogy véleménye szerint pontosan mi és mennyiben okozza az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésének az általa állított sérelmét. Ezzel összefüggésben az Alkotmánybíróság rámutat arra, hogy a panaszos által állított vélt vagy valós sérelmek bemutatása, ismertetése (lakhatósági jogától, illetve gyerekei megfelelő környezetben való nevelésének lehetőségétől való megfosztása) éppúgy nem alapozza meg az érdemi alkotmányossági vizsgálat lehetőségét, mint a hivatkozott alaptörvényi rendelkezés sérelmének pusztá állítása. A kérelem határozott voltának megállapításához az is szükséges, hogy az indítványozó bemutassa és valószínűsítse a támadott bírói döntés és a megjelölt alaptörvényi rendelkezés közti ellentétet, rámutasson az általa állított sérelem és a bírói döntés közti közvetlen kapcsolatra, továbbá az érveléshez használt és hivatkozott tényeket hitelt érdemlő módon mutassa be és támassza alá.
- [21] Az Alkotmánybíróság a fentiek alapján megállapította, hogy alkotmányossági összefüggést bemutató, az érdemi vizsgálatot megalapozó, illetve hitelt érdemlően alátámasztott indokolást az indítvány az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdése tekintetében nem tartalmaz, ekként – az Alkotmánybíróság következetes gyakorlatának megfelelően – alkotmányjogilag értékelhető indokolás hiányában az ezen indítványelem megalapozásaként előadott érvek nem felelnek meg az Abtv. 52. § (1) bekezdés e) pontja szerinti követelménynek, és nem alkalmas az érdemi elbírálásra. {3058/2016. (III. 22.) AB végzés, Indokolás [11]; 34/2014. (XI. 14.) AB határozat, Indokolás [212]; 3161/2020. (V. 21.) AB végzés, Indokolás [23]}.
- [22] 3. Az Abtv. 29. §-a a befogadhatóság tartalmi feltételeként határozza meg, hogy az egyéb törvényi feltételeknek megfelelő alkotmányjogi panasz alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vessen fel, vagy a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-elleneségre utaljon. Ezen vagylagos törvényi feltételek meglétéről az Alkotmánybíróság mérlegelési jogkörében dönt.
- [23] 3.1. Az Alkotmánybíróság az elsőként megfogalmazott törvényi feltétellel kapcsolatosan – alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés felvetése a panaszbeadványban – emlékeztet arra, hogy a testületnek részletesen kimunkált és következetesen alkalmazott gyakorlata van az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése alkotmányos tartalmát illetően is. Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint jelen ügy, illetve az alkotmányjogi panaszban előadott indítványozói érvelés nem vet fel olyan új, alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést, amely a panasz befogadását és érdemi elbírálását indokolttá tenné.
- [24] 3.2. Az Alkotmánybíróság a másik – a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség fennállásának alátámasztására vonatkozó – törvényi elvárás

teljesülésével kapcsolatosan mindenekelőtt felhívja a figyelmet az arra vonatkozó következetes gyakorlatára, mely szerint az Alkotmánybíróságnak az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés *d*) pontja, valamint az Abtv. 27. §-a alapján az ítéleteknek kizárólag az alkotmányossági szempontú felülvizsgálata során van jogköre és lehetősége a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kiküszöbölésére, azonban nincs hatásköre a rendes bíróságok jogalkalmazásának felülbírálatára. {3212/2015. (X). 10.) AB határozat, Indokolás [11]}. Ezzel összefüggésben a testület jelen ügy kapcsán is hangsúlyozza és megerősíti azt a megállapítását, hogy „a bírói döntések elleni alkotmányjogi panasz nem tekinthető a bírói szervezeten belül jogorvoslattal (már) nem támadható bírói határozatok által okozott valamennyi jogsérelem orvoslása eszközének” {3107/2016. (V. 24.) AB végzés, Indokolás [35]}. Az Alkotmánybíróság a bírói döntéssel szemben benyújtott alkotmányjogi panasz intézményén keresztül is az Alkotmányt és az abban elismert jogokat oltalmazhatja {3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [13]}. Ennek megfelelően tehát az Alkotmánybíróság a bírói döntések felülvizsgálata során is az Alaptörvényben kinyilvánított és elismert követelményrendszer érvényesülését garantálja.

- [25] Az indítványozó nézete szerint az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt, a tisztességes bírósági eljáráshoz való alapjoga sérelmét az okozza, hogy a jogerős döntés és kúriai ítélet is négy – a döntés szempontjából meghatározó jelentőségű – jogkérdésben is a jogalkotó feltehető akaratától eltérő *contra legem jogértelmezés*en alapul. Ennek megfelelően, illetve ez alapján a támadott bírói döntésekben törvényellenes, a vonatkozó törvényi szabályokba ütköző jogi állásponton alapuló *contra legem jogalkalmazás* mutatható ki a nem önkéntes teljesítés visszakövetelhetősége, a végrehajtó kifizetést elrendelő intézkedésének megítélése, az alperesnek a kifizetés tekintetében tévesen tulajdonított szerzési jogcím és a teljesen érvénytelen kölcsönszerződés érvényesé nyilvánítása kérdéseiben is.
- [26] Az indítványozó fentiek szerint előadott érveivel kapcsolatosan az Alkotmánybíróság emlékeztet arra, hogy következetes gyakorlata szerint nem vizsgálja a bírói döntés indokolásában megjelölt bizonyítékok és érvek helyességét és megalapozottságát, és azt sem, hogy a bíróságok jogértelmezése és jogalkalmazása helyesen illeszkedik-e a szakjogági dogmatika általánosan elfogadott szabályaihoz. {3198/2019. (VII. 16.) AB végzés, Indokolás [11]; 3065/2016. (IV. 11.) AB határozat, Indokolás [36]}. Az Alkotmánybíróság egy másik döntésben kifejtette azt is, hogy „az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése egy processzuális alapjogot tartalmaz, amely elsősorban a bírósági eljárással szemben támasztott eljárási garanciák rendszerét jelenti” {3381/2018. (VI. 8.) AB határozat, Indokolás [42]}. A testület ugyanakkor nem zárta ki annak lehetőségét, hogy a *contra legem* jogalkalmazás kivételes esetben, továbbá a bírói jogértelmezés kirívó – alapjogi relevanciát elérő – hibája a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmének a megállapíthatóságához vezessen. Mindazonáltal még az esetlegesen *contra legem* jogértelmezés és jogalkalmazás sem alapozza meg önmagában az

alaptörvény-ellenességet, tehát pusztán a jogértelmezés hibájára alapított alkotmányjogi panaszt a tisztességes bírósági eljáráshoz való joggal összefüggésben az Alkotmánybíróság nem vizsgálja {20/2017. (VII. 18.) AB határozat, Indokolás [21]–[29]; 3295/2018. (XI. 18.) AB végzés, Indokolás [37]–[40]}.

- [27] Az Alkotmánybíróság az indítványozó konkrét alapjogi sérelmeként előadott kifogásait egybevetve a fenti megállapításokkal és a támadott ítéletekben foglaltakkal, megállapította, hogy a bíróságok teljeskörűen megvizsgálták a panaszos kérelmeiben előadott érveket és indítványokat, a tényállás megállapítását követően azt egybevetették az álláspontjuk szerint irányadó jogszabályi rendelkezésekkel, és az így levont következtetéseiket nyomon követhető módon rögzítették döntéseik indokolásában, azaz kimerítően számot adtak a döntéseiket megalapozó tényekről, szempontokról a figyelembe vett jogszabályi rendelkezésekről. Az Alkotmánybíróság ezzel kapcsolatosan rámutat, hogy a kúriai ítélet több mint négy oldalnyi terjedelemben támasztja alá jogelméleti és jogtudományi mélységű érvek mellett az irányadó bírósági joggyakorlat és a hatályos törvényi szabályozás alapján kialakított jogi álláspontját a felperes igényének elbírálása szempontjából releváns valamennyi kérdésben.
- [28] Az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszban előadott érvek és kifogások és állított sérelmek alapján azt is megállapította, hogy azok olyan, szakjogági szabályozás körébe tartozó, a bíróságok jogértelmezési és jogalkalmazási tevékenysége eredményeként hozott döntéseket kritizáló, kizárólag törvényességi szempontú kifogások, amelyek vizsgálatára és felülbírálatára az Alkotmánybíróság a fentiek szerint nem rendelkezik hatáskörrel.
- [29] Az Alkotmánybíróság a jelen ügyben eljáró bíróságok döntései és az alkotmányjogi panaszban az indítványozó által állított alapjogi sérelmek alátámasztásaként előadott érvek vizsgálata eredményeként arra az álláspontra jutott, hogy az indítvány valójában és tartalmát tekintve arra irányul, hogy az Alkotmánybíróság a rendes bíróságok tényállás-megállapítását, bizonyíték-értékelését, jogértelmezését és jogalkalmazását vizsgálja felül és változtassa meg. A testület azonban a fentiekben már kifejtettek szerint ettől következetesen tartózkodik, hiszen a szóban forgó felülvizsgálatra vonatkozó kompetenciák az ügyben eljáró mindenkori fellebbviteli fórumok jogalkalmazói hatáskörébe tartozó kérdések, amelyeket az Alkotmánybíróság erre vonatkozó jogköre hiányában nem vonhat magához. Az Alkotmánybíróság feladata nem a tény- és jogkérdések felülvizsgálata, hanem az, hogy az Alaptörvénybe foglalt garanciákból fakadó minimumot számon kérje a bíróságoktól.
- [30] Mindezek alapján az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a támadott ítéletek kapcsán nem volt azonosítható, illetve az alkotmányjogi panaszban előadottak alapján igazolható olyan – az alkotmányosság szintjét elérő – jogértelmezési, jogalkalmazási hiba vagy hiányosság, amely az Alkotmánybíróság beavatkozását, így

a támadott bírói döntések alaptörvény-ellenessége megállapításának és megsemmisítésének a szükségességét megalapozottan felvetette volna.

- [31] Az Alkotmánybíróság végezetül utal még az arra vonatkozó gyakorlatára is, miszerint „önmagában az, hogy az indítványozó nem ért egyet a bíróságok döntésével és annak indokolásával, nem elégséges érv a támadott döntés alaptörvény-ellenességének az alátámasztására.” {3364/2017. (XII. 22.) AB végzés, Indokolás [21]; 3351/2024. (XI. 23.) AB végzés, Indokolás [32]}.
- [32] Az Alkotmánybíróság a fentiek alapján megállapította, hogy az indítvány nem teljesíti az Abtv. 29. §-a szerinti alternatív törvényi feltételek egyikét sem, ezért az alkotmányjogi panasz befogadására és érdemi vizsgálatára nincs lehetősége.
- [33] 4. Tekintettel arra, hogy az indítvány nem vetett fel alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést, illetve nem mutatott rá a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességre sem, az Alkotmánybíróság az indítványt – az Abtv. 56. § (3) bekezdésére figyelemmel – az Ügyrend 30. § (2) bekezdése *a)* és *h)* pontjai alapján visszautasította.

Budapest, 2026. június 23.

Dr. Lomnici Zoltán s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Kozma Ákos s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Patyi András s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szabó Marcel s. k.,
alkotmánybíró